

PRO ZAHŘÁDKÁŘSKOU PRAXI 24

Kopretinokvěté trvalky

V posledních letech patří bezesporu k nejoblíbenějším květinám našich zahrádek. Nejde o známé, drobnějšími květy kvetoucí kopretiny luční, nýbrž o moderní, zahradnickou kulturou zušlechtěné, velkokvěté odrůdy, vypěstované z přírodních druhů, pocházejících z Pyrenejí.

Chrysanthemum leucanthemum, známá luční kopretina, dorůstá výše 60—80 cm a kvete od poloviny června po celý červenec. Má čistě bílé květy se žlutým terčem. Dříve se v zahradách hojně pěstovala plnokvětá forma, známá pod jménem „Česká píseň“.

Mnohem vhodněji se uplatňují velkokvěté a plnokvěté odrůdy *Chrysanthemum maximum*. Pro elegantní půvab květů a také pro pevné stonky patří k nejděčnějším trvalkám pro řez květů. Zahradní, či letní margarety, jež dorůstají výše 60—90 cm a kvetou dosti velkými květy od června do září, milují výživnou, kyprou, středně těžkou zem, místo na výsluní a v době vegetace dostatek vláhy. Jsou však choulostivější než luční kopretiny a zejména plnokvěté formy rády vymrzají. Na jednom místě nevydrží příliš dlouho a doporučuje se rostliny každým třetím rokem rozdělit a přesadit na nový záhon s dobrou zahradní zemí ve staré síle. Jsou vděčné za zimní příkrývku a také za přihnojení na list.

K osvědčeným odrůdám patří například „Christine Hagemann“, plnokvětá, bohatě kvetoucí, s elegantním tvarem květů, výtečná k řezu. Kvete v červnu až červenci a dorůstá výše 70 cm. „Elegance Anversoise“ je forma s jednoduchými, mimořádně velkými úbory, paprskovitě roztřepenými, „Gruppenstolz“ je oblíbená odrůda zejména pro pěkný, kompaktní vzrůst a bohatství čistě bílých květů. Kvete v červenci a srpnu, dorůstá výše 50—60 cm. „Julischnee“

je novější, nejpozději kvetoucí morgareta, až 70 cm vysoká s poloplnými květy a pevnými stonky. Kveté od poloviny července do září a je výborná pro řez květů. Znamá odrůda „Wirral Supreme“ se vyznačuje velkými, bohatě plnými květy v červenci a srpnu. Je rovněž asi 80 cm vysoká a hodí se pro řez.

Také u nás vyšlechtil několik velice pěkných plnokvětých kopretin V. Bláha, například „Lesní tůň“, „Sněhová koule“ a další jež vynikají řadou dobrých vlastností.

Vedle těchto nejznámějších „pravých“ kopretin se dnes pěstuje široký sortiment tak zvaných kopretinokvětých trvalek, kvetoucích postupně od časného jara až do zámrazu.

Mezi nejraněji kvetoucí patří především známé a velmi oblíbené žluté kamzičnický — *Doronicum* v několika druzích a odrůdách, hlavně však *Doronicum columnae* (*cordatum*), původem z hor jižní Evropy a Malé Asie, jež patří k nejkrásnějším jarním trvalkám. Dorůstá výše 40—50 cm a kvete v dubnu až květu zlatožlutými květy, 6—7 cm velkými.

Další druh, *Doronicum caucasicum*, jasně zeleně olistěný, má trochu menší, žluté květní úbory s volným terčem a krátkými, širokými paprsky. Dorůstá výše kolem 40 cm a kvete v dubnu až květnu, o něco dříve než *D. columnae*. Je to celkem nenáročný druh, kterému však nesvědčí sucho a sluneční úpal.

V poslední době byl uveden do prodeje nový kultivar, *Doronicum caucasicum* „Frühlingspracht“, výpěstek H. Hagemanna, první plnokvětá forma kamzičnický se zlatožlutými, hustě plnými, velice krásnými květy, 40—50 cm vysoká, kvetoucí rovněž v dubnu až květnu. Rostliny jsou doslova posety květy a nádherně září v paprscích jarního slunka.

Doronicum plantagineum, jež pochází z jihozápadní Evropy, je o něco vyšší, nežli druhy předcházející. Má silné, až nahoru bohatě olistěné silně větvené lodyhy a velké, 8—9 cm v průměru zlatožluté květy s dlouhými, ostrými paprsky. Vykvétá později, až v květnu. Vyznačuje se mohutným 80—100 cm vysokým vzrůstem a hodí se spíše do větších zahrad, sadů nebo sídlišť. V zahrádkách nachází místo spíše jeho forma *Doronicum plantagineum* „Excelsum“, asi 80 cm vysoká se zlatožlutými květy, jež se výborně hodí i pro řez květů.

Všechny kamzičnický mají podobné nároky na polohu i půdu. Spokojují se ochotně s každou dobrou, dostatečně vlhkou zahradní zemí a se stanovištěm v létě mírně zastíněným. Rozmnožují se docela snadno dělením starších trsů v době po odkvětu. Dobrými společníky jim jsou v zahrádkách tulipány, srdcovky, petrklíče, modřence, nízké kosatce (*Iris pumila*) a také pilát pomněnkokvětý (*Brunnera*) dříve známý pod jménem *Anchusa myosotidiflora*. Kamzičnickům, jelikož zůstávají i v zimě zelené, se velmi zavděčíme přikrývkou lesní chvojí.

Po kamzičnických následují svými kopretinovitými květy hvězdnice, čili astry nejdříve alpské — *Aster alpinus* a záhy po nich hvězdnice himalajského původu, známé pod

jménem *Aster subcoeruleus*, dále následují v létě kvetoucí vytrvalé astry a nakonec neobyčejně obsáhlý sortiment aster podzimních, jejichž dlouhou dobu květ ukončí až podzimní mráz.

Hvězdnice patří rovněž k velice známým a oblíbeným rostlinám, jichž se vyskytuje ve volné přírodě, ponejvíce v Severní Americe, na 250 rozličných druhů. Kvetou převážně na podzim, s výjimkou některých druhů alpského a himalájského původu, jež rozkvétají již v jarních měsících. Vedle těchto původních, přírodních druhů se dnes pěstuje ještě celá řada zušlechtěných forem, vynikajících jak ušlechtilými tvary květů, tak i jejich velikostí a zejména zářivými barvami. Nízké hvězdnice vysazujeme hlavně na obruby, rabátka i do skalek, kdežto vyšší a vysoké na záhony jako předsadbu před okrasné dřeviny i ke plotům a navíc jich používáme i k řezu květů do váz, zvláště ve spojení s dalšími květy podzimu, vytrvalými slunečnicemi, japonskými sasankami, zapleváky a také kopretinokvětými chryzantémami.

Ze všech hvězdnic nejčastěji rozkvétá nízká **astra alpská** — *Aster alpinus*, jež v přírodě okouzluje svými modrofialovými úbory zejména návštěvníky vápencových útvarů slovenských hor.

V zahradnických závodech se pěstuje také bílé kvetoucí odrůda ještě další formy s květy růžově červenými, tmně fialovými i světle modrými, jako třeba známá odrůda *Aster alpinus* „Dunkle Schöne“ s květy tmavě fialovými, „Güte“ čistě růžová, „Mut“ modrofialová, „Ruhm“ s velkými, tmavě modrofialovými květy, „Schönheit“ zářivě růžová, „Treue“ velkokvětá tmavomodrá a „Wunder“ jasně fialová a ještě mnohé další.

Jsou vesměs do 25 cm vysoké v době květu, kvetou v květnu až červnu množstvím zářivých, kopretinovitých květů na tenkých, avšak pevných stoncích.

Hvězdnicím alpským vyhovuje lehčí, sušší vápenitá zem a stanoviště na plném slunci. Množí se nejsnáze dělením silnějších trsů v době po odkvětu, přičemž jim odstraníme květné stonky a rostliny částečně seřízneme. Můžeme je též množit výsevem semen, semenáčky však již neodpovídají původním odrůdám.

Záhy po hvězdnici alpské vykvétá o něco vyšší, asi 40 cm vysoká astra himalájského původu *Aster subcoeruleus*. Má až 6 cm velké květy. V zahradnických závodech se dnes převážně pěstují její novější formy, jako třeba *Aster subcoeruleus* „Wartburgstern“ s ještě většími, zářivě fialovými květy se zlatým středem a „Strenschnuppe“ se středně velkými, tmavě levandulově modrými květy s lehce růžovým nádechem, kvetoucí v květnu až červnu bohatstvím květů.

Alpským astrám se do značné míry podobá i další hvězdnice, kříženec *Aster alpinus* a *Aster amellus*, nazvaná **Aster alpellus**. Velice bohatě kvete v červnu středně velkými, jasně fialovými květy. Její velkou předností je, že je zcela zimovzdorná. V zahradnické praxi se nejčastěji setkáváme s kultivarem, nazvaným „Triumph“ s fialově modrými

květy, jenž dorůstá výše kolem 15 cm a kvete v červnu až červenci rovněž velmi pohlednými, kopretinovitými květy.

V časném létě opanují naše zahrádky, vedle jednoletých aster nazvaných dnes botanicky *Callistephus*, hlavně polokeřovité hvězdnice chlumní — *Aster amellus*.

Ve volné přírodě se dosti hojně vyskytují i u nás na vápencových útvarech okolo Karlštejna a na Slovensku v Sulovských skalách. Astry chlumní milují sušší, slunečná místa a zem ve staré síle s obsahem vápna. Zušlechtěné zahradní formy dorůstají výše 40—60 cm a vynikají velkými úbory modrofialových, modrých, růžových a vzácně i růžově červených květů. K zvlášť pozoruhodným výpěstkům patří například růžově fialově kvetoucí kultivar „Lady Hindlip“, zářivě sytě fialový „Moerheim Gem“, nejtmaší ze všech, dále poloplný, nízký, jemně fialový „Dwarf King“. Z růžových odrůd patří snad dodnes k nejlepším „Regina“, drobnokvětá, nízká a červeně kvetoucí je „Roter Zwerg“ s pohlednými, lila růžovými květy vyniká odrůda „Schöne von Ronsdorf“.

Tímto stručným přehledem ještě zdaleka není vyčerpán sortiment hvězdnic, pěstovaných v noších zahrádkách, sadech a sídlištích. Vedle nejznámějších vytrvalých aster s nizoučkým vzrůstem, které se obvykle používají na obruby, nebo do skalek a jež jsou uváděny do obchodu pod jménem *Aster dumosus*, existuje ještě značné druhové a odrůdové bohatství středních a vysokých podzimních aster, jež jsou zařazeny do dvou hlavních skupin a to do skupiny *Aster novi belgii* a *Aster novae angliae*. Také květy těchto hvězdnic zahrnujeme alespoň zčásti mezi kopretinovité.

Do rodiny kopretinokvětých trvalek počítáme rovněž řimbaby — *Chrysanthemum roseum*, dříve známé pod jménem *Pyrethrum*. Řimbaby jsou velice vděčné a skutečně nepostradatelné trvalky pro řez květů i výzdobu záhonů a vyšších trvalkových skupin. Rostliny dorůstají výše až 80 cm a kvetou v červnu až červenci a po včasném seříznutí zpravidla o něco později ochotně remontují, čili opakují květy.

Jednotlivé odrůdy přinášejí buď jednoduché, nebo poloplné a dokonce i plné květy. Nové kultivary vynikají velkými květy v zářivých barvách na silných, pevných stoncích.

Z osvědčených odrůd se nejčastěji setkáváme s „Eileen May Robinson“, bujněji rostoucí velkokvětou řimbabou s krásnými, růžovými květy, dále odrůdou „Hamlet“ jednoduchou, živě růžovou, „Brenda“ fialově karmínovou, 70 cm vysokou, „Dr. Bosch“ červenou, „Firefly“ karmínově červenou, jednoduchou, „Evelyn“ růžovou plnokvětou, „James Kelway“ šarlatově červenou, jednoduchou, „Lord Rosebery“ fialově červenou, plnokvětou, „Sherlock“ svítivě červenou, jednoduchou, „Pink Ideal“ jednoduchou, velkokvětou, lososově růžovou, jednou z nejlepších k řezu květů a „Regent“ silně rostoucí, velkokvětou, čistě červenou.

Řimbabám se docela dobře daří v každé pečlivě zpracované zahradní zemi v místě na výsluní. Můžeme si je

snadno rozmnožit buď výsevem semen, nebo vegetativně, dělením silnějších trsů, což provádíme hlavně tehdy, chceme-li získat opět pravé odrůdy, nebo u forem plnokvětých.

Kopretinám se svými květy velmi podobají také kokardy, botanicky nazvané *Gaillardia*. Jsou to neúnavně kvetoucí trvalky, přinášející v letním období, někdy již od června až do října bohatství pestrých, převážně žlutočervených kopretinovitých květů, vhodných i pro řez do váz. Vysazujeme je na záhony v celých skupinách mezi ostrožky, šalvěje, karpatské zvonky, violky růžkaté, turany, máčky (*Eryngium*) *Heliopsis* a podobné trvalky. V obchodě jsou většinou k dostání zahradní kříženci, uvádění pod jménem *Gaillardia grandiflora*, nebo též *Gaillardia aristata*, jež dorůstají výše kolem 70 cm a jsou jedno i dvoubarevné, zlatožlutí, oranžoví, nebo vínově červení.

Gaillardia aristata „Kobold“ se liší od ostatních nízkým, kompaktním vzrůstem. Dorůstá výše pouze asi 25—30 cm a kvete množstvím červenožlutých květů. Uplatňuje se zejména na rabátkách a ve skalkách a její květy jsou zvláště vítané proto, že kvete v době, kdy je v květech skalniček určitá pauza. *Gaillardia aristata* „Bremen“ je velkokvětá kokarda se žluto tmavočervenými květy. Forma „Burgunder“ má květy tmavě červené a odrůda „Sonne“, jež je trochu vyšší, až 80—90 cm, vyniká jednobarevnými, zlatožlutými květy s oranžovým odstínem. Kokardy se množí semenem, které velmi dobře klíčí. Nejlépe jim vyhovuje propustná, spíše lehčí, třeba i sušší zahradní zem a teplé místo na slunci.

V posledních letech si získaly velkou oblibu vedle různých druhů a odrůd vytrvalých slunečnic (*Helianthus*), krásnooček (*Coreopsis*) a *heliopsisů* (*Heliopsis scabra*), také žluté, oranžové a vínově červené vytrvalé terčovky, či rudbékie (*Rudbeckia*). Starší druhy terčovek patřily již dříve ke známým květinám venkovských zahrádek. V r. 1894 byla nalezena v Evropě divoce rostoucí terčovka *Rudbeckia laciniata*, jejíž odrůda „Goldball“, která kvete od července do září, se dodnes pěstuje. Rudbékie patří do čeledi rostlin hvězdicovitých, podobně jako třeba vytrvalé slunečnice, astry a mnoho dalších oblíbených trvalek, hojně pěstovaných v našich zahrádkách.

Jsou to odolné, pevné a neobyčejně vytrvalé rostliny, jimž se daří v každé kypré, byť i sušší zahradní zemi, třeba i těžké, jílovité, zvláště zlepšíme-li ji přidáním starého dobře proleželého kompostu. Nejlépe si libují na slunci, ovšem docela dobře snášejí i mírný polostín. Z moderních terčovek jsou zatím málo doceněné hlavně nižší druhy, zvláště *Rudbeckia fulgida* (sullivantii) a její kultivar „Goldsturm“, vysoký 50—70 cm, jež patří bezesporu k nejkrásnějším a nejcennějším nižším terčovkám. Rostliny doslova překypují bohatstvím až 7 cm velkých, zlatožlutých kopretinovitých květů s hnědými terči uprostřed.

Zvláštní místo mezi terčovkami zaujímá „*Rudbeckia purpurea*“ (*Echinacea purpurea*), jež na rozdíl od ostatních rudbekií které kvetou žlutě, nebo žluto oranžově, má květy

purpurově růžové. Pevně stavěné rostliny dorůstají výše 60 až 100 cm a kvetou velkými, většinou jednotlivými hvězdicovitými květy s paprsky až 8 cm dlouhými, jež jsou tmavě růžové a mají uprostřed velké černohnědé terče.

K nejlepším výpěstkům patří růžově červeně kvetoucí odrůda „Earliest of All“ a o něco tmavší „The King“. V zahradách je vysazujeme buď samostatně, jako solitery, nebo do volných skupin, kde se zvláště dobře vyjímají ve společnosti dalších vyšších trvalek a také svých blízkých příbuzných, žlutých terčovek *Rudbeckia fulgida* „Goldsturm“.

Vytrvalé rudbékie můžeme množit buď dělením rostlin v jarním období, nebo výsevem semen. Semenáčky dobře rostou a záhy přinášejí první květy. Nejsou sice vždy totožné s mateční rostlinou, avšak dají se mezi nimi najít velmi dobré typy. Při jarním výsevu klíčí již asi za 14 dní a jejich semena si udržují klíčivost po dva roky.

Terčovky všeobecně nejsou příliš náročné, pouze kultivary *Rudbeckia fulgida* a *Rudbeckia purpurea* vyžadují hluboko zpracovanou zem a místo na plném slunci, kde daleko lépe mohou uplatnit svou osobitou krásu. Ostatní druhy snášejí i lehké zastínění.

Posledními kvetoucími pozdravy v řadě kopretinokvětých trvalek jsou v podzimních zahrádkách obdivuhodné květy pozdní jeseně — **chryzantémy (*Chrysanthemum*)**.

Patří také do čeledi rostlin hvězdicovitých a zahradníci je rozdělují do několika skupin podle praktického upotřebení. Pro zahrádkáře má hlavní význam sortiment vytrvalých, zimovzdorných druhů a odrůd, vhodných pro pěstování v našich zahrádkách. Nevyznačují se sice většinou příliš velkými květy, jakými se honosí listopadky, pěstované ve sklenících, zato však jsou odolné a lze je pěstovat na rabátkách a záhoncích mezi ostatními trvalkami. Jejich převážně kopretinovité květy jsou jednoduché, poloplňné i plné a zdobí zahrádky od posledních dnů „babího léta“ až do zámarazu.

U nás pěstované zimovzdorné listopadky (*Chrysanthemum indicum*, *koreanum*, *arcticum* i *rubellum*) jsou většinou vynikajícími výsledky různých šlechtění, jež dostaly do vínku jak značnou odolnost vůči chorobám, tak i proti zimě, zvláště tehdy, jsou-li dokonale zakořenělé a pěstované v půdě, nepřiliš vyhnojené dusíkatými hnojivy. Nejlépe jim vyhovuje zem ve staré síle, to znamená již v dřívějších letech vyhnojená.

Docela dobře však snášejí občasné přihnojení kombinovanými hnojivy, hlavně v období největšího vzrůstu. Mají rády místo na slunci, avšak ochotně se nespokojí i se staništěm osluněným pouze asi 5—6 hodin denně. Jsou vděčné za dostatečnou zálivku a častější okopání, hlavně v době vzrůstu. Nejlépe se uplatňují ve společných výsadbách, vždy raději ve větším množství, neboť tak mnohem lépe vynikne jejich barevná krása. Některé vyšší odrůdy je však zapotřebí vyvazovat k tyčkám, aby se za deště a větru nepolámaly.

Přesto, že jsou všechny tyto listopadky dobře zimovzdorné, doporučuje se přikrytí rostlin před příchodem prvních mrazíků buď lehkou dřevěnou konstrukcí a plachtou, fólií PVC, nebo třeba jen zatíženým papírem, hlavně v době, kdy ještě nejsou poupata dokonale vyvinutá, neboť jsou velmi citlivá na mraz. Později, v době, kdy již poupata začínají ukazovat barvu a také v čase rozvítí, jim už ani mrazíky do -4° C nevadí. Chceme-li si uchovat květy listopadek, vypěstovaných na zahrádce i pro pozdější dobu, pro listopad, či prosinec, vyjeme rostliny v době, kdy již mají dokonale vyvinutá poupata, ze země a zasadíme je i se zemním balem do přiměřeně velkých květináčů. Potom je postavíme do světlé, mrazuprosté místnosti a podle potřeby zaléváme. Po odkvětu je seřízíme a přezimujeme v místnosti. Teprve na jaře je rozdělíme a zasadíme opět na záhony, nejlépe však na jiné místo, než loni.

Rostliny přezimované na záhonech prospeme před příchodem zimy vyzralým kompostem a listem, nebo slamnatým hnojem a na jaře, po očištění záhonů nakypříme zem a znovu ji pohnojíme kompostem.

Listopadky se snadno množí dělením starších, silnějších trsů, dále oddělkami i řízkováním v době od konce března do května. Oddělky dáváme do malých hrnečků, kde dokonale zakoření a teprve potom je vysazujeme na určená místa. Řízky můžeme pikýrovat do dobře vyzrálé země s pískem a přiměsí rašeliny do truhlíčků, které ukládáme na světlé, nepřiliš teplé místo a podle potřeby je opatrně zaléváme. Po zakoření je rovněž přesadíme do malých hrnečků a častějším větráním rostliny náležitě otužujeme. Dobře zakořené listopadky vysazujeme na místo po odchodu „leďových mužů“, to znamená asi v polovině května. Chryzantémy můžeme nechat na jednom místě 2—3 roky, budeme-li je patřičně ošetřovat, to znamená okopávat, zalévat a přihnojovat.

Nedoporučuje se však odstraňování odkvetlých stonků na zimu, je lépe odstříhat je až zjara, při celkovém úklidu zahrádky. Největším nepřítelem všech listopadek je stále mokro, jež jim nejvíce škodí v době vegetačního klidu.

Zušlechtěné odrůdy listopadek ze skupiny *Chrysanthemum indicum* se rozdělují podle velikosti květu na velkokvěté, dekorativní a drobnokvěté. Největších květů se docílí tím, že se pěstují rostliny pouze na jeden až dva výhony, přičemž se vylamují všechny vedlejší výhony a na každém zbylém se ponechává jen jedno poupě. Takto pěstované květy dosahují velikosti 16—20 cm v průměru. Z velkokvětých forem se v zahrádkách nejlépe uplatňují některé paprskovitě kvetoucí odrůdy, jako například něžně liláková „Rayonnante“ a od ní pocházející sporty bílé, lososově růžové, žluté i bronzové, z nichž všechny však lze normálně pěstovat též jako listopadky drobnokvěté, jež vykvétají koncem října.

Do velké skupiny chryzantém, tak zvaných „koreánek“, v jejichž žilách koluje jak krev původního druhu, rostoucího v Koreji *Chrysanthemum sibiricum*, tak i krev četných odrůd ze skupiny *Chrysanthemum indicum*, jež se začaly objevo-

vat v literatuře pod názvem *Chrysanthemum hortuorum* a které dnes počítáme k nejrozšířenějším zahradním listopadkám, patří především výborná odrůda pro řez květů „Apollo“, s cihlově červenými květy, dále světle růžová „Aphrodite“, a něžně růžová „Hebe“, jež patří k nejoblíbenějším růžovým odrůdám. Odolností a bohatstvím květů přímo vyniká žlutá „Lednice“ a o něco později, taktéž žlutě kvetoucí „Michigan“. Také tmavočervená odrůda „Ember“, pozdní, velmi odolná, bíle kvetoucí „L'Innocence“, oranžově žlutá „King Midas“, červená „Beacon“, zlatá „Horace Martin“ a hnědooranžová „Orange Wonder“ patří k odrůdám, jež by neměly chybět v žádné zahradce.

Skupina listopadek *Chrysanthemum rubellum* vznikla pravděpodobně křížením zahradních listopadek s druhem *Chrysanthemum zawadskii*, jež roste ve volné přírodě na skalách v oblasti za Tatrami a kráší svými růžovými květy přírodní útvary kolem divokého toku Dunajce na cestě do Polska. Dnes je tento druh propěstován do několika hodnotných odrůd vyznačujících se bohatstvím květů, jež jsou cenné jak pro řez, tak i výzdobu trvalkových skupin rábátek, neboť kvetou již koncem léta.

Při výběru chryzantém nesmíme zapomenout ani na severskou kopretinku, *Chrysanthemum arcticum*, původem z Grónska, vzácně nenáročnou a neúnavně kvetoucí od září až do listopadu. Dorůstá výše jen asi 30 cm a zvláště dobře se uplatňuje ve skalkách.

Skutečně kouzelná je novější, růžově kvetoucí odrůda *Chrysanthemum arcticum* „Roseum“ a jasně žlutá, 40 cm vysoká forma „Schwefelglanz“, výpěstek známého německého šlechtitele Arendse.

Zimovzdorné chryzantémy se ještě neusídlily v našich zahradách v takové míře, jakou by si právem zasluhovoly. Jejich -nádherné barevné, většinou kopretinovitě úbory, namnoze se zlatým terčem uprostřed, jsou posledními poždravy léta v době, kdy jsou již trvalkové záhony i skupiny letniček bez květů. Proto by se na ně nemělo při výsadbě peren zapomínat.

I všechny ostatní kopretinokvěté trvalky s krásnými a ušlechtilými květy v pestré paletě barev jsou vítaným obohacením sortimentu rostlin v každé zahradce a hojnost vtrvalých květů jak na záhonech, tak i pro výzdobu ve vázách dokonale uspokojí každého i nejnáročnějšího zahradkáře.

Napsal: arch. Čestmír Böhm

Pro své členy vydává Český ovocnářský a zahradkářský svaz, ústřední výbor, Praha 1, Jilská 24.